

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

❁ פקודי - ויקרא ❁

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ט"ו - חלק י"ח

קונטרס 438

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

התגלות הזהר

קסז

ללמדו תורה, ומבקש ממך שתשגיח עליו ללמד עמו תורה הקדושה. השיב העטרת צבי, הריני מקבל עלי ללמד עמו, עד כאן תכן דבריו.

יב. קדם שנסתלק לחיי העולם בכה מאד, וכששאלוהו למה הוא בוכה, אמר שהתבונן האם נמצא עוד צדיק שיוכל לתקן נשמות כמו שהוא היה מתקן, עד שמצא מרגוע לנפשו, באמרו שרואה כי הרב הקדוש רבי יהודה צבי מסטרעטין זי"ע יוכל עוד לתקן נשמות כמותו.

(עבודת עבודה)

ט) "דמשק אליעזר" לרבי אליעזר צבי מקאמאנא – בעל מחבר ספר "אור עינים", "בן ביתי" ועוד

א. רבי אליעזר צבי (תק"צ - תרנ"ח), היה בעל מקבל גדול ונורא, וחבר ספרים נוראים על פי סוד וקבלה, והם ספר בן ביתי על התורה, על תהלים ועל חמש מגלות, זקן ביתו על אבות, בן ביתי על סיומי הש"ס, דמשק אליעזר על הזהר הקדוש ו' חלקים, אור עינים סודות וקבלה ב' חלקים, וראש בית על תקוני הזהר, הוא היה שר בית הזהר בדרו.

ב. הוא בנו וממלא מקומו באדמורות של האדמו"ר הראשון אור עינים, ראש בית אב לבית קאמאנא - רבי יצחק איזיק בעל "זהר חי".

ג. פרושו לזהר "דמשק אליעזר" שנדפס בו' כרכים (תרס"ב - תרפ"ב), נכתב בכונה להיות פרוש שיובן על ידי הלומדים הבאים להבין את הפשט דברי הזהר, ועל כן השתדל לבאר ולפרש כל תבה ותבה בהרחבה. פרושו, כפרוש אביו, מבסס על קבלת האר"י ז"ל, וספרי גדולי החסידות.

ד. בהקדמתו הוא כותב "שמעתי מאאמו"ר זלה"ה ששמע מפה קדוש רבינו יעקב יצחק בן מאטיל מלובלין, שרצונו הטוב היה שיהיה איש אחד בעולם שיפרש דברי הזהר הקדוש על פי פשט פשוט, בכל מקום שיכול לפרש על פי פשט, וכן אני בעצמי שמעתי גם כן מהרב הצדיק הגאון מורנו הרב צבי זצ"ל... שחשקה נפשו לראות בעיניו איזה פרוש על הזהר הקדוש שיהיה על פי פשט פשוט לזה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בכח אלה הצדיקים הקדושים, בא לי עזר לי ברוך הוא וברוך שמו. קבלתי עלי בלי נדר לילך בדרך זה לפרש על פי פשט בכל מקום שיוכל לסבל פשט פשוט, והוא כדי שיוכל לדבק כל אחד מבני ישראל הקדושים בדברי הזהר הקדוש הזה, כי ידוע הוא שעקר קניית דבקות הבורא ברוך הוא באין ממש ובשמחה, הוא בא מלמוד דברי הזהר".

ה. הספר - מכתב יד - יצא לאור על ידי בנו וממלא מקומו - האדמו"ר רבי יעקב משה סאפרין מקאמארנא.

(י) "דרך אמת"

א. הספר "דרך אמת" שנדפס עם רב מהדורות הזהר בשולי העמודים זה מאות בשנים, נכתב ברבו על ידי רבי יששכר בער בן רבי משה פתחיה ז"ל (מחבר הספר החשוב "יש שכר", ובו לקט כל מקורות הזהר הנוגעים להלכה). שם הספר שנתן על ידי המחבר היה "אמרי בינה", אולם באחת ממהדורות הזהר הדפס ספר זה ונתלוו אליו הגהות והערות מגדולי המקבילים (ביניהם: האר"י, מהר"ם קורדובירו, ועוד), סגורים בסוגר מרבע, על מנת להבדיל בין הספר "אמרי בינה", להערות הנוספות. ברבות הימים, בהדפסה אחרת של הזהר, השמטו הסוגרים, וכל ההערות נצטרפו ליחידה אחת שנקראה בשם "דרך אמת", על שם ספר שיחס להאריז"ל, וזאת כדי לתת ערך מיוחד לספר זה (ואכן נמצא בשערי זהר שונים פתוב: "ובגליון הגהות מרן מורנו הרב רבי חיים ויטאל - תלמיד האריז"ל - "דרך אמת").

ב. בספר זה, במיוחד פעת לאחר שנקוו אל תוכו הגהותיהם של גדולי המקבילים על הזהר, ישנו הגהות, הערות והארות יקרות ערך, מהן: פרושי ענין, מהן פרושי מלים, מקבילות לספרות הזהר, מראה מקום למפרשי הזהר העוסקים בנדון, ועוד.

(יא) "ניצוצי זהר"

א. אף שיש הרבה מן המשתף בין ספרות הזהר לספרות חז"ל, לא טרח מי מהעוסקים בזהר להראות - בהקף רחב - על הנקודות שבהן קיים המכנה

לאותו מסך מאיר מה שמאיר. ואז
אותה מחשבה עליונה מאירה
באור נסתר שלא ידוע,
והמחשבה הזו לא יודעת.

אז מכה אור המחשבה הזו שלא
נודע בהארת (המסך) הפרישה
הפריסה שעומד שמאיר ממה
שלא ידוע ולא נודע ולא התגלה.
ואז הארת המחשבה הזו שלא
נודעת מכה בהארת המסך,
ומאירים פאחד.

ונעשים תשעה היכלות,
וההיכלות אינם אורות, ואינם
רוחות, ואינם נשמות, ואין מי
שיעמד בהם. רצונם של כל
תשעה האורות, פלם עומדים
במחשבה, שהיא אחת מתן
בחשבונו, פלם לרדף אחריהם.
בשעה שעומדים במחשבה, ולא
משגים ולא נודעים, ואלו לא
עומדים, לא ברצון ולא במחשבה
עליונה, תופסים בה ולא תופסים
בה. באלו עומדים כל סודות
האמונה, וכל אותם אורות מסוד
המחשבה העליונה ומטה, פלם
נקראים אין סוף. עד כא מגיעים
האורות ולא מגיעים, ולא נודעים
כאן לא רצון ולא מחשבה.

בשמאירה המחשבה ולא נודע
ממה מאירה, אז מתלבשת
ונסתרת בתוך הבינה, ומאיר מי
שמאיר, ונכנסים זה בזה, עד
שפלם נכללים פאחד. ובסוד
הקרנן פשהוא עולה, הכל נקשר
זה בזה ומאיר זה בזה. אזי פלם
עומדים בעליה, והמחשבה
מתעשרת באין סוף. אותו האור
שמאירה ממנו המחשבה
העליונה (שאינו ידוע בה כלל), נקרא
אין סוף, שממנו (במקומו) נמצאת
ועומדת ומאירה למי שמאירה,
ועל זה הפל עומד. אשרי חלקם
של הצדיקים בעולם הזה ובעולם
הבא.

עלָאָה, מְטִי וְלֹא מְטִי, עַד הֵהוּא פְּרִיסָא נְהִיר
מֵה דְנְהִיר. וּכְדִין הֵהוּא מַחְשְׁבָה עַלָּאָה, נְהִיר
בְּנְהִירו סְתִים דְּלֹא יְדִיעַ. וְהֵאִי מַחְשְׁבָה לֹא יְדַע.

כְּדִין בְּטִשׁ הֵאִי נְהִירו דְּמַחְשְׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע,
בְּנְהִירו (נ"א דְּפִרְסָא) דְּפִרְשָׁא, דְּקִימָא דְנְהִיר
מִמֵּה, (דף רס"ט ע"א) דְּלֹא יְדִיעַ, וְלֹא אֲתִידַע, וְלֹא
אֲתַגְלִיא. וּכְדִין, (נ"א הֵאִי) דָּא נְהִירו דְּמַחְשְׁבָה דְּלֹא
אֲתִידַע, בְּטִשׁ בְּנְהִירו דְּפִרְסָא, וְנְהִירִין פְּחָדָא.

וְאֲתַעְבִּידוּ תַשְׁעָה הֵיכְלִין, וְהֵיכְלִין לָאו אֵינוֹן
נְהוּרִין, וְלָאו אֵינוֹן רוּחִין, וְלָאו
אֵינוֹן נְשָׁמֵתִין, וְלֹא אֵית מָאן דְּקִימָא בְּהוּ.
רְעוּתָא דְכָל תַשְׁעָה נְהוּרִין, קִימִי פְּלֵהוּ
בְּמַחְשְׁבָה, דְּאֵיהִי חַד מִנְיֵיהוּ בְּחוּשְׁבְּנָא, פְּלֵהוּ
לְמַרְדָּף אֲבַתְרִייהוּ. בְּשַׁעְתָּא דְּקִימִי
בְּמַחְשְׁבָה, וְלֹא מִתְדַבְּקוֹן וְלֹא אֲתִידַעוּ. וְאֵלִין
לֹא קִימִי, לָאו בְּרְעוּתָא, וְלָאו בְּמַחְשְׁבָה
עַלָּאָה, תַפְסִין בְּהוּ וְלֹא תַפְסִין. בְּאֵלִין קִימִין
פְּל רִזִין דְּמַהִימְנוּתָא, וְכָל אֵינוֹן נְהוּרִין, מְרִזָּא
דְּמַחְשְׁבָה עַלָּאָה וּלְתַתָּא, פְּלֵהוּ אַקְרוּן אֵין
סוּף. עַד הָכָא מְטוֹן נְהוּרִין, וְלֹא מְטוֹן, וְלֹא
אֲתִידַעוּ לָאו הָכָא רְעוּתָא, וְלֹא מַחְשְׁבָה.

כִּד נְהִיר מַחְשְׁבָה, וְלֹא אֲתִידַע מִמָּאן דְּנְהִיר,
פְּדִין אֲתַלְבֹּשׁ וְאַסְתִים גּוֹ בִינָה, וְנְהִיר מָאן
דְּנְהִיר, וְאַעִיל דָּא בְּדָא, עַד דְּאֲתַפְּלִילוּ כְּלֵהוּ
כְּחָדָא. וּבְרִזָּא דְּקַרְבְּנָא כִּד סְלִיק, פְּלֹא אֲתַקְשֹׁר
דָּא בְּדָא, וְנְהִיר דָּא בְּדָא, פְּדִין קִימִי כְּלֵהוּ
בְּסְלִיקוּ, וּמַחְשְׁבָה אֲתַעֲטֹר בְּאֵין סוּף. הֵהוּא
נְהִירו דְּנְהִיר מִנְיֵה מַחְשְׁבָה עַלָּאָה, (נ"א דְּלֹא יְדַע
אֵיהִי בַה כְּלָל), אַקְרִי אֵין סוּף, דְּמַנְיֵה (נ"א וְנְהִיר)
אֲשַׁתְּכַח וְקִימָא וְנְהִיר לְמָאן דְּנְהִיר, וְעַל דָּא
כְּלָא קְאִים. זַפְּאָה חוּלְקִיהוֹן דְּצִדִיקִיָּא
בְּעֵלְמָא דִין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִי.

בא וראה, הצד האחר הנה שנקרא (בראשית) קץ כל בשר, כמו שהקשר נמצא למעלה בשמחה, אף כף גם למטה בשמחה ורצון, לספק את הכל למעלה ולמטה, והאם עומדת על ישראל כראוי. בא וראה, בכל ראש חדש וחדש כשהלכנה מתחדשת, נותנים לקץ כל בשר הנה חלק אחד יתר על הקרבנות להתעסק בו ומשתמש בחלקו, ויהיה הצד של ישראל לבדם, כדי שיתאחדו עם מלכם.

וזהו השעיר, משום שהוא חלקו של עשו שכתוב בו שעיר. (בראשית כו) הן עשו אחי איש שער. ועל כן הוא משתמש בחלקו, וישראל משתמשים בחלקם. משום כף כתוב, (תהלים קלח) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו.

ובא ראה, קץ כל בשר הנה, כל רצונו אינו אלא בכשר תמיד. ומשום כף תקון הכשר תמיד אליו, ועל כן נקרא קץ כל בשר. וכשהוא שולט, הוא שולט על הגוף, ולא על הנשמה. הנשמה עולה למקומה, והבשר נתן למקום הנה, כמו הקרבן - שהרצון עולה למקום אחד, והבשר למקום אחד.

ואדם שהוא צדיק, הוא קרבן ממש לכפרה, ואחר שאינו צדיק - לא, משום שיש בו מום, שכתוב (ויקרא כב) כי לא לרצון יהיה לכם. ועל כן הצדיק הוא כפרה בעולם וקרבן ממש. אשריהם הצדיקים בעולם הנה ובעולם הבא.

ויכם הענן את אהל מועד. שהרי כשפסה הענן את המשכן, שרתה שכינה בארץ, והעברה רוח הטמאה, שהוא (בראשית) קץ כל בשר, מהעולם, והסתלק ונכנס לנקב תהום רבה, ורוח קדשה

הא חזי, האי סטרא אחרא, דאקרי קץ כל בשר, כמה דקשורא אשתכח לעילא בחדו, אוף הכי נמי לתתא, בחדוותא, ורעותא לאסתפקא כלא לעילא ותתא, ואימא קיימא עלייהו דישראל, פדקא יאות.

הא חזי, בכל ריש ירחא וירחא, פד סיהרא אתחדשא, יחבין ליה להאי קץ כל בשר, חולקא חדא יתיר על קרבנין, לאתעסקא ביה, ואשתמש בחולקיה, ויהא סטרא דישראל בלחודדיהו, בגין דיתאחדון במלכיהון.

נדא איהו שעיר, בגין דאיהו חולקא דעשו, דכתיב ביה שעיר. (בראשית כז) הן עשו אחי איש שעיר. ועל דא איהו אשתמש בחולקיה, וישראל אינון משתמשי בחולקיהון. בגין כף כתיב, (תהלים קלח) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו.

והא חזי, האי קץ כל בשר, כל רעותיה לאו איהו אלא בבשרא תדיר. ובגין כף, תקוונא דבשרא תדיר לגביה, ועל דא אקרי קץ כל בשר. וכד איהו שליט, שליט על גופא, ולא על נשמתא, נשמתא סלקא לאתרה, ובשרא אתייהיב לאתר דא, כגוונא דקרבנא, דרעותא סלקא לאתר חד, ובשרא לאתר חד. ובר נש דאיהו זכאה, איהו קרבנא ממש לכפרא, ואחרא דלאו איהו זכאה, לא. בגין דביה מומא, דכתיב (ויקרא כב) כי לא לרצון יהיה לכם. ועל דא צדיקא כפרה איהו בעלמא, וקרבנא ממש. זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

ויכם הענן את אהל מועד, דהא כד חפא עננא ית משכנא, שראת שכינתא בארעא, ואתעבר רוחא מסאבא, דאיהו קץ כל בשר

מַעֲלָמָא, וְאַסְתִּלַּק וְעָאֵל בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא
רְבָא, וְרוּחָא קְדִישָׁא שָׂרָא עַל עֲלָמָא, דְכְתִיב
וַיִּכַּס הָעֲנַן אֶת אֹהֶל מוֹעֵד.

וְכִתּוּב וְלֹא יָכוֹל מֹשֶׁה לְבֹא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד כִּי
שָׁכַן עָלָיו הָעֲנַן, בְּגִין דְּרוּחָא קְדִישָׁא
שָׂרָא עַל עֲלָמָא, וְרוּחָא מְסַאֲבָא אֶסְתִּלַּק, בְּר
דְּאַמְשִׁיכוּ לִיה אֵינוֹן חִיבִינָא בְּמִלְקִדְמִין עַל
עֲלָמָא, דְּאִי אֵינוֹן לָא אֲמְשִׁיכוּ לִיה עַל עֲלָמָא,
לָא אֶשְׁתַּכַּח. וְלִזְמָנָא דְאַתִּי, זְמִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְאַעֲבְרָא לִיה מַעֲלָמָא, דְכְתִיב, (ישעיה כה)
בַּלְע הַמּוֹת לְנֹצַח וּמַחָה יְיָ אֱלֹהִים דְּמַעָה מַעַל
כָּל פְּנִים וְחִרְפַת עֲמוֹ יְסִיר מַעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי
יְיָ דִּבְרַ. וְכִתּוּב (זכריה יג) וְאַתְּ רוּחַ הַטּוֹמְאָה
אַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ.

שְׂרָתָה עַל הָעוֹלָם, שְׁכַתּוּב וַיִּכַּס
הָעֲנַן אֶת אֹהֶל מוֹעֵד.
וְכִתּוּב וְלֹא יָכוֹל מֹשֶׁה לְבֹא אֶל
אֹהֶל מוֹעֵד כִּי שָׁכַן עָלָיו הָעֲנַן.
מִשׁוּם שְׁרוּחַ קְדָשָׁה שְׂרָתָה עַל
הָעוֹלָם, וְרוּחַ הַטּוֹמְאָה הִסְתַּלְּקָה,
פְּרָט לְשִׁהֲמִשִּׁיכוּ אוֹתוֹ אוֹתָם
רְשָׁעִים כְּמִקְדָּם עַל הָעוֹלָם. שְׂאִם
הֵם לֹא הָיוּ מוֹשְׁכִים אוֹתוֹ עַל
הָעוֹלָם, לֹא הָיָה נִמְצָא. וְלַעֲתִיד
לְבֹא עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְהַעֲבִירוֹ מִהָעוֹלָם, שְׁכַתּוּב (ישעיה
כה) בַּלְע הַמּוֹת לְנֹצַח וּמַחָה ה'
אֱלֹהִים דְּמַעָה מַעַל כָּל פְּנִים
וְחִרְפַת עֲמוֹ יְסִיר מַעַל כָּל הָאָרֶץ
כִּי ה' דִּבְרַ. וְכִתּוּב (זכריה יג) וְאַתְּ
רוּחַ הַטּוֹמְאָה אַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ.

בְּרִיךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.
יְמִלּוֹךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

יְמִלּוֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

הַדְרָן לְסִיּוּם סֵפֶר שְׁמוֹת מִסְפֵּר הַזֹּהַר

הַדְרָן עֲלֵךְ סֵפֶר שְׁמוֹת מִסְפֵּר הַזֹּהַר. וְהַדְרָךְ עָלָיו. דַּעְתָּן עֲלֵךְ סֵפֶר שְׁמוֹת מִסְפֵּר הַזֹּהַר. וְדַעְתָּךְ עָלָיו. לֹא נִתְנָשִׂי מִנֶּךָ סֵפֶר שְׁמוֹת מִסְפֵּר הַזֹּהַר. וְלֹא תִתְנָשִׂי מִנֶּךָ. לֹא בְעֵלְמָא הַדְרִין וְלֹא בְעֵלְמָא דְאַתִּי: (ב"ב)

הַעֲרַב נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיּוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצָאֵינוּ וְצִאֲצָאֵי צִאֲצָאֵינוּ, וְצִאֲצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. כְּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמְחָה. מֵאוֹיְבֵי תַחֲכַמְנוּ מִצּוֹתְךָ, כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי. יְהִי לְבִי תָמִיד בְּחִקּוֹךָ לְמַעַן לֹא אֲבוּשׁ. לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי בָם חִיֵּיתִנִּי. כְּרוּךְ אַתָּה יְיָ לְמִדְנֵי חֲקִיךָ. אֲמֵן אֲמֵן אֲמֵן סֶלָה וְעַד. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁשַׁמְתָּ חֲלָקֵנוּ מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלֹא שַׁמְתָּ חֲלָקֵנוּ מִיּוֹשְׁבֵי קְרוֹנוֹת. שְׁאֲנוּ מִשְׁכִּימִים וְהֵם מִשְׁכִּימִים. אֲנוּ מִשְׁכִּימִים לְדַבְרֵי תוֹרָה וְהֵם מִשְׁכִּימִים לְדַבְרִים בְּטָלִים. אֲנוּ עֲמָלִים וְהֵם עֲמָלִים, אֲנוּ עֲמָלִים וּמְקַבְּלִים שְׂכָר, וְהֵם עֲמָלִים וְאֵינֵם מְקַבְּלִים שְׂכָר. אֲנוּ רְצִים וְהֵם רְצִים, הֵם רְצִים לְבָאָר שַׁחַת, וְאֲנוּ רְצִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁנֹאמְר וְאַתָּה אֱלֹהִים תוֹרִידֵם לְבָאָר שַׁחַת. אֲנִשֵּׁי דְמִים וּמְרָמָה לֹא יִחַצּוּ יְמֵיהֶם, וְאֲנִי אֲכַתֵּב בְּךָ.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, כְּשֵׁם שְׁעוֹרְתִנִּי לְסִיּוּם סֵפֶר שְׁמוֹת. כֶּךָ תַעֲוֹרְנִי לְהַתְחִיל סְפָרִים אֲחֵרִים וְלִסְיָמָם. לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד מִתּוֹךְ הַרְחֵבָה. לְשַׁמֵּר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תַלְמוּד תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה. וְזִכּוֹת כָּל הַתְּנָאִים (וְהַנְּבִיאִים) וְתַלְמוּדֵי חֲכָמִים הַנוֹכְרִים בְּסֵפֶר תַּקּוּנֵי הַזֹּהַר, יַעֲמֵד לִי וְלוֹדְעֵי וְלוֹרְעֵי זֵרַעִי, שְׁלֹא תִמוּשׁ הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה מִפִּי וּמִפִּי זֵרַעִי וְזֵרַע זֵרַעִי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְיִקְיָם בְּנוֹ מִקְרָא שְׂכָתוֹב, בְּהַתְּחַלְּכֶךָ תִּנְחָה אֶתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ, וְהַקְצוֹת הִיא תִשְׁחַדֵּךְ. כִּי כִי יִרְבוּ יְמֶיךָ וְיִוָּסְפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים. אֲרַךְ יָמִים בְּיַמֶּיךָ, עוֹשֵׁר וְכַבּוֹד בְּשִׁמְחָה. יְיָ עוֹ לַעֲמוֹ יִתֵּן יְיָ יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (א"ב) בְּעֵלְמָא דְהוּא עֲתִיד לְאַתְחַתְּרָתָא. וְלֹא חִוָּתָא מִתְּנָא. וְלֹא סְקָא יִתְהוֹן לְחַיֵּי עֲלְמָא, וְלִמְבַנֵּי קַרְתָּא דִּירוּשָׁלַם. וְלִשְׁכַּלְלָא הַכְּלִיָּה בְּגוּה. וְלִמְעַקֵּר פּוֹלְחָנָא נוֹכְרָאָה מֵאַרְעָה. וְלֹא תִבָּא פּוֹלְחָנָא דְשִׁמְיָא לְאַתְרֵיהּ. וְנִמְלִיךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמַלְכוּתֵיהּ וְיִקְרִיָּה. וְנִצְמַח פּוֹרְקָנִיהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחֵיהּ. (א"ב) בְּתִיבּוֹן וּבְיוֹמִיבּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְנָן קְרִיב. וְאִמְרוּ אֲמֵן: (א"ב) יְהִי שְׁמֵהּ רַבָּא מְבֻרָךְ לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמֵי עֲלְמָא יִתְבְּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֵּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (א"ב) לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירְתָּא תִּשְׁבַּחְתָּא וְנִחְמַתָּא דְאַמִּירָן בְּעֵלְמָא. וְאִמְרוּ אֲמֵן: (א"ב) לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא. שִׁירְתָּא. תִּשְׁבַּחְתָּא וְנִחְמַתָּא. דְאַמִּירָן בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אֲמֵן. (א"ב) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמוּדֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמוּדֵי תַלְמוּדֵיהוֹן. דַּעֲסָקוֹן בְּאוֹרְתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי בְּאַתְרָא הַדְרִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא. יְהִי לְנָא וּלְכּוֹן וְלִהוֹן חֲנָא וְחֶסֶדָא וְרַחֲמִי. מִן קְדָם מְאִרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אֲמֵן. (א"ב) יְהִי שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא. חַיִּים וְשָׁבַע וְשׁוּעָה וְנִחְמָה וְשִׁוּבָא וְרַפּוּאָה וְנִגְאָלָה וְסִלְחָה וְכַפְּרָה וְרוּחַ וְהַצְּלָה. לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אֲמֵן. (א"ב) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו. הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ. וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אֲמֵן. (א"ב)

פְּרֻשֵׁת וַיִּקְרָא

(דף ב' ע"א)

רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (ישעיהו ז) שְׂאֵל לָךְ אוֹת מֵעַם יי' אֱלֹהֶיךָ הַעֲמֵק שְׂאֵלָה אוֹ הַגְּבִיָּה לְמַעְלָה. הַסֹּתְפְלִיתִי בְּדוֹרוֹת רֵאשׁוֹנִים וְדוֹרוֹת אַחֲרוֹנִים, מַה בֵּין דּוֹרוֹת רֵאשׁוֹנִים לְדוֹרוֹת אַחֲרוֹנִים? הַדּוֹרוֹת הַרֵאשׁוֹנִים הֵיוּ יוֹדְעִים וּמִתְבּוֹנְנִים בַּחֲכָמָה הַעֲלִיּוֹנָה וְיוֹדְעִים לְצַרֵּף הָאוֹתוֹת שֶׁנִּתְּנּוּ לְמֹשֶׁה בְּסִינַי, וְאִפְלוּ הַרְשָׁעִים שֶׁבִּישְׂרָאֵל הֵיוּ יוֹדְעִים בְּתוֹךְ הָאוֹתוֹת אֵת הַחֲכָמָה הַעֲלִיּוֹנָה, וְיוֹדְעִים בְּתוֹךְ הָאוֹתוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת וְתוֹךְ הָאוֹתוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת חֲכָמָה לְהַנְהִיג אֵת הַמַּעֲשִׂים בְּעוֹלָם הַהוֹא.

בְּגוֹן דְּכָל אֵת וְאֵת דְּאִתְּמַסֵּר לִיהּ לְמֹשֶׁה, הוּוּ מִתְעַטְרִין וְסִלְקִין עַל רִישֵׁיהוּ דְּחִיּוּן עֲלָאִין קְדִישִׁין. וְכִלְהוּ חִיּוּן הוּוּ מִתְעַטְרִי בְּהוּ, וּפְרַחִין גּוֹ אֹיִרָא, דְּנַחְתָּא מְגוֹ אֹיִרָא עֲלָאָה, דְּקִיק דְּלָא יָדִיעַ.

וְסִלְקִין וְנַחְתִּין אֲתוּוֹן רַבְרַבִּין וְאֲתוּוֹן דְּקִיקִין. אֲתוּוֹן רַבְרַבִּין נַחְתִּין מְגוֹ הֵיכְלָא עֲלָאָה טְמִירָא דְּכִלָּא, וְאֲתוּוֹן דְּקִיקִין הוּוּ נַחְתִּין מְגוֹ הֵיכְלָא אַחְרָא תַּתָּאָה, וְאֵלִין וְאֵלִין אֲתַמְסְרוּ לִיהּ לְמֹשֶׁה בְּסִינַי.

וְחַבְרָא דְּאֲתוּוֹן דְּאִינּוֹן מִתְחַבְרָאן בְּטְמִירוּ בְּכָל אֵת וְאֵת, כְּגוֹן א, אֵת יְחִידָא, מִתְחַבְרָאן עִמָּה בְּטְמִירוּ תְרִין אַחְרָנִין לָהּ. וְכֵן כְּלָהוּ אֲתַמְסְרוּ לִיהּ לְמֹשֶׁה בְּסִינַי, וְכִלְהוּ טְמִירִין גּוֹ חַבְרָא, זְכָאִין אִינּוֹן.

שְׂאֵל לָךְ אוֹת, אוֹת מִמֶּשׁ. דְּכִלְהוּ הוּוּ נְטִלִין בְּרֹזָא דְּאֲתוּוֹן. וְכֵן בְּרַחֵב מַה כְּתִיב, (יהושע

) וְנִתְּתֶם לִי אוֹת אֲמַת, דָּא אֵת ו', דְּדָא אֶקְרִי אוֹת אֲמַת. וְאִי תִימָא שְׂאֵר אֲתוּוֹן לָאוּ אִינּוֹן אֲמַת. אִין, אֶלָּא אוֹת דָּא אוֹת אֲמַת אֶקְרִי.

שְׂאֵל לָךְ אוֹת - אוֹת מִמֶּשׁ. שְׂכֵלִים הֵיוּ נוֹסְעִים בְּסוּד הָאוֹתוֹת. וְכֵן בְּרַחֵב מַה כְּתוּב, (יהושע ב) וְנִתְּתֶם לִי אוֹת אֲמַת, זֹאת אוֹת ו', שְׂאֵר נִקְרָאת אוֹת אֲמַת. וְאִם תֵּאמַר אֶלָּא הָאוֹת הַזֶּה נִקְרָאת אוֹת אֲמַת,

מִשּׁוּם שְׂכָל אוֹת וְאוֹת שְׂנַמְסְרָה לְמֹשֶׁה, הֵיוּ מִתְעַטְרוֹת וְעוֹלוֹת עַל רֵאשֵׁי הַחֵיּוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת, וְכָל הַחֵיּוֹת הֵיוּ מִתְעַטְרוֹת בְּהֵן, וּפְרוּחֹת לְתוֹךְ הָאֹיִר שִׁיּוֹרֵד מִתּוֹךְ הָאֹיִר הַעֲלִיּוֹן, דְּקִיק וְלֹא יָדוּעַ. וְעוֹדוֹת וְיוֹדוֹת אוֹתוֹת גְּדוּלוֹת וְאוֹתוֹת דְּקוֹת. הָאוֹתוֹת הַגְּדוּלוֹת יוֹרְדוֹת מִתּוֹךְ הַהֵיכָל הַעֲלִיּוֹן הַטְּמִיר שֶׁל הַכֵּל, וְהָאוֹתוֹת הַדְּקוֹת הֵיוּ יוֹרְדוֹת מִתּוֹךְ הֵיכָל אַחַר תַּחְתּוֹן, וְאֵלָה וְאֵלָה נִמְסְרוּ לְמֹשֶׁה בְּסִינַי.

וְחַבְרָא הָאוֹתוֹת שֶׁמִּתְחַבְּרוֹת בְּסִתְרָא בְּכָל אוֹת וְאוֹת, כְּמוֹ א, אוֹת יְחִידָה, מִתְחַבְּרוֹת עִמָּה בְּסִתְרָא שְׁתֵּי אַחְרוֹת לָהּ. וְכֵן כְּלֵן נִמְסְרוּ לְמֹשֶׁה בְּסִינַי, וְכֵן נִסְתְּרוֹת בְּתוֹךְ הַחַבְרָאִים. אֲשֶׁרֵיהֶם.

שְׂאֵל לָךְ אוֹת - אוֹת מִמֶּשׁ. שְׂכֵלִים הֵיוּ נוֹסְעִים בְּסוּד הָאוֹתוֹת. וְכֵן בְּרַחֵב מַה כְּתוּב, (יהושע ב) וְנִתְּתֶם לִי אוֹת אֲמַת, זֹאת אוֹת ו', שְׂאֵר נִקְרָאת אוֹת אֲמַת. וְאִם תֵּאמַר אֶלָּא הָאוֹת הַזֶּה נִקְרָאת אוֹת אֲמַת,

שְׂשָׂר הָאוֹתוֹת אִינּוֹן אֲמַת - כֵּן,

הַעֲמִק שְׂאֵלָה, דָּא אוֹת ה' בְּתִרְאָה דְּבִשְׂמָא קִדִּישָׁא. אוֹ הַגְּבִיּה לְמַעְלָה, דָּא אֶת יו"ד רִישָׁא דְּבִשְׂמָא קִדִּישָׁא. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּכִתְיִב, שְׂאֵל לָהּ אוֹת מַעַם יי' אֱלֹהֵיךָ, אוֹת מִשְׂמָא קִדִּישָׁא, מִשְׁמַע דְּכִתְיִב מַעַם יי', דְּדָא אִיהוּ שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶת חַד דְּבִיּה, וּמִשְׁפָּנָא קָאִים עַל דָּא.

הָא חֲזִי, כַּד סְלִיק עֲנָנָא עַל מִשְׁפָּנָא וְשָׂרָא עֲלוּי, כָּל אֵינּוֹן רְתִיכִין, וְכָל (דף ב' ע"ב) אֵינּוֹן מְאִנִּי מִשְׁפָּנָא דְּלַעִיל, כְּלָהּ הוּוּ גוֹ עֲנָנָא. מַה כְּתִיב, (שמות מ) וְלֹא יְכוּל מֹשֶׁה לְבַא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד פִּי שַׁכֵּן עֲלוּי הָעֲנָן. וּכְתִיב, וַיִּבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנָן, (שמות כד) וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה אִי מֹשֶׁה לֹא הָוּה יְכִיל לְאַעְלָא לְמִשְׁפָּנָא, אֲמַאי הָוּה יְתִיב בְּטוֹרָא כָּל אֵינּוֹן אַרְבָּעִין יוֹמִין.

הַעֲמִק שְׂאֵלָה - זוֹ אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שְׁבַשְׁם הַקְּדוּשׁ. אוֹ הַגְּבִיּה לְמַעְלָה - זוֹ אוֹת יו"ד הַרְאֵשׁ שְׁבַשְׁם הַקְּדוּשׁ. וְזֵהוּ סוּד הַכְּתוּב, שְׂאֵל נָא אוֹת מַעַם ה' אֱלֹהֵיךָ, אוֹת מִן הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ, מִשְׁמַע שְׁכִתּוּב מַעַם ה', שְׁזָהוּ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרִיךְ-הוּא, אוֹת אַחַת שְׁבוּ, וְהַמִּשְׁפָּן עוֹמֵד עַל זֶה.

בַּא רְאָה, כְּשִׁעְלָה הָעֲנָן עַל הַמִּשְׁפָּן וְשָׂרָה עֲלוּי, כָּל אוֹתָן הַמְּרַכְּבוֹת וְכָל אוֹתָם כְּלִי הַמִּשְׁפָּן שְׁלַמְעֵלָה, כְּלָם הֵיךְ בְּתוֹךְ הָעֲנָן. מַה כְּתוּב? (שמות מ) וְלֹא יְכוּל מֹשֶׁה לְבַא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד פִּי שַׁכֵּן עֲלוּי הָעֲנָן. וּכְתוּב, וַיִּבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנָן, (שם כד) וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה. אִם מֹשֶׁה לֹא הָיָה יְכוּל לְהַכְּנִס לְמִשְׁפָּן, לְמַה הָיָה יוֹשֵׁב בְּהָר כָּל אוֹתָם אַרְבָּעִים הַיָּמִים?

אָרְאָ (כדי לקבל התורה בפנים אחרת. שהרי שני לוחות נשברו בראשונה, ועתה היתה בהר כבראשונה. אמר רבי יוסי, אם כן, והרי כתוב (שמות מ) ויגש משה את המשכן וכו', וכתוב ולא יכל משה לבא אל אהל מועד, וכתוב ויהי משה דבר ארבעים יום וגו'. וכתוב ויקרא אל משה וגו'. משמע שמושה היה בהר באותו זמן שקרא לו, וכתוב מהאהל מועד, ואהל מועד לא היה בהר סיני, שהרי ביניקה של ישראל היה? אמר לו, באותו זמן נשלמו ארבעים ימים, וארבעים ימים היה משה בהר, וענן אחר עליון היה מתקן המשכן ומתקן השלחנות מכל אותן רוחות קדושות להתקין מקום, שהרי) שני עננים היו (ס"א ענן המאיר וענן המחשיך), אחד שנגננס בו משה, ואחד ששרוי היה על המשכן. בא וראה מה כתוב, (שמות מ) וכבוד ה' מלא את המשכן. מלא לא כתוב, אלא מלא, שהיה שלם למעלה ולמטה, עם המשכן שלמטה. תקון טמיר שירד למטה ונתקנה השכינה.

אָרְאָ (ס"א אינו) (בגין לקבלא אודייתא זמנא אחרא דהא תרין לוחין אחריו כבדמיתא ונחשתא הנה בטורא כמלקדמין. אמר רבי יוסי אי הכי והא כתיב (שמות מ) ויגש משה את המשכן וכו'. וכתוב ולא יכול משה לבא אל אהל מועד. וכתוב ויהי משה בהר ארבעים יום וגו'. וכתוב ויקרא אל משה וגו'. משמע דמשה בטורא הנה כההוא זמנא דקרא ליה. וכתוב מהאהל מועד. ואהל מועד לא הנה בטורא סיני דהא בינייהו דישראל הנה. אמר ליה כההוא זמנא אשתלמיטו ארבעין יומין. וארבעין יומין הנה משה בטורא. ועננא אחרא עלאה הנה מתקן משכנא ותקון פתורי מכל אינון רוחין קדושיין לאתתקנא אתר דהא) **תְּרִי עֲנַנֵי הוּוּ, (ס"א ענן דנחיר וענן דחשיך) חַד דְּעָאֵל בִּיּה מֹשֶׁה. וְחַד דְּשָׂאֲרִי עַל מִשְׁפָּנָא. הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב (שמות מ) וּכְבוֹד יי' מָלֵא אֶת הַמִּשְׁפָּן, מָלֵא לֹא כְּתִיב, אֶלֶּא מָלֵא, דְּהוּה שְׁלִים לְעִילָא וְתַתָּא, עִם מִשְׁפָּנָא דְּלַתַּתָּא. תְּקוּנָא טְמִירָא דְּנַחַת לְתַתָּא וְאַתַּתְּקַנַּת שְׁכִינְתָּא.**

אַרְבַּע סְטְרִין דְּמִשְׁרִיין אַתְּגַנְיָזוּ. תְּקוּנָא קְדָמָא דְּחַד מִשְׁמָרָה, מְאִינּוֹן אַרְבַּע

אַרְבָּעָה צְדָדִים שֶׁל מַחְנוֹת נִגְנָזוּ. תְּקוּן רֵאשׁוֹן שֶׁל מִשְׁמָרָה אַחַת מְאוֹתָן אַרְבַּע מַחְנוֹת, הַכַּל עַד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיָחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנַּחֲל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו

ברחוב השומר 74 בני ברק

03-6771499

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300